

Sygn. akt II CSK 255/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. R.

przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 16 września 2016 r., sygn. akt XV Ca [...],

**odrzuca skargę kasacyjną i oddala wniosek strony pozwanej
o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga powoda podlegała odrzuceniu z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia nieprzekraczającą progu ustawowego.

Niezbadanie na wcześniejszym etapie postępowania wartości przedmiotu zaskarżenia nie eliminuje możliwości jej późniejszej weryfikacji. Sąd Najwyższy jest uprawniony do przeprowadzenia w tym zakresie czynności kontrolnych. Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na wymaganą w art. 398² § 1 k.p.c. wartość zaskarżenia i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97 i 16 lutego 2012 r., III CZ 6/12). Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwały krócej niż rok - za cały czas ich trwania (art. 22 k.p.c.).

Powód domagał się zasądzenia kwoty 59.462,80 zł tytułem renty uzupełniającej oraz comiesięcznej renty w wysokości 1.965,20 zł. Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz powoda kwotę 42.472,47 zł tytułem renty uzupełniającej oraz kwotę 896,04 zł jako rentę miesięczną. Powód zaskarżył apelacją powyższy wyrok w części oddalającej powództwo, jako wartość przedmiotu zaskarżenia podając kwotę 18.918,73 zł. Natomiast w skardze kasacyjnej skarżący wskazał błędną wartość przedmiotu zaskarżenia jako kwotę 61.134 zł.

Skarga kasacyjna została zatem wniesiona w sprawie, w której ten środek zaskarżenia stronie nie przysługuje.

Mając powyższe na względzie, należało uznać, że skarga kasacyjna powoda z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, która nie przekroczyła progu ustawowego, jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Należy również zauważyć, że powód zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w całości, podczas gdy rozstrzygnięcie w punkcie drugim tego wyroku dotyczące nie obciążania go kosztami postępowania apelacyjnego, jest dla skarżącego korzystne. Skarga kasacyjna w części, w której zaskarża rozstrzygnięcie korzystne dla strony, podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c., ponieważ w tym zakresie jest niedopuszczalna z uwagi na nieistnienie po stronie skarżącej interesu w zaskarżeniu (*gravamen*).

Wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym podlegał oddaleniu. Wniosek ten, zgłoszony w odpowiedzi na skargę, został powiązany z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie w przypadku jej przyjęcia, z wnioskiem o oddalenie skargi. Takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło. Mimo niedopuszczalności skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanego nie wniósł o jej odrzucenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.).